

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6682/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ана Димитријевић Јовановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Митић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3528/24 од 24.12.2024. године, на седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3528/24 од 24.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3528/24 од 24.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 18853/21 од 19.07.2024. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи исплати 50.000,00 динара, и то: на име заступања пред Општинским судом у Нишу у предмету П1 652/09 дана 15.10.2009 године износ од 7.500,00 динара, на име састава предлога за извршење Основном суду у Нишу од 05.01.2010. године износ од 6.000,00 динара, на име састава пријаве потраживања у предмету Привредног суда у Нишу Ст 443/2011 износ од 21.500,00 динара и на име заступања на поверилачком испитном рочишту пред Привредним судом у Нишу Ст 443/2011, износ од 15.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана утужења 14.10.2019. године, до исплате. Одбијен је као неоснован захтев тужиље за исплату дуга, и то: на име заступања пред Основним судом у Нишу у предмету П1 652/09 дана 23.04.2008. године у износу од 3.000,00 динара; на име заступања пред Основним судом у Нишу у предмету П1 652/09 дана 29.09.2008. године у износу од 4.500,00 динара; на име заступања пред Основним судом у Нишу у предмету П1 652/09 дана 07.11.2008. године у износу од 4.500,00 динара; на име заступања пред Основним судом у Нишу у предмету П1 652/09 дана 27.01.2009. године у износу од 4.500,00 динара и на име састава опомене од 04.10.2019. године у износу од 3.000,00 динара, као и захтев за законску затезну камату на досуђене износе почев од 08.10.2019. до 14.10.2019. године. У ставу другом изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова поступка исплати 136.057,00

динара. У ставу трећем изреке, укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Нишу ИИВ 1341/19 од 31.12.2019. године.

Виши суд у Нишу је, пресудом Гж 3528/2024 од 24.12.2024. године, у ставу првом изреке, одбио као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврдио првостепену пресуду у одбијајућем делу става првог, ставу другом и ставу трећем изреке. У ставу другом изреке, одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим није успела у спору, тужилца је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Поступајући на основу наведене законске одредбе, Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиле.

Нижестепени судови су правноснажно одбили тужбени захтев за исплату износа ближе описаних у ставу првом изреке образложења налазећи да тужбени захтев није основан јер се у конкретном случају ради о потраживању на име пружених адвокатских услуга за које није прописан посебан рок застарелости, те се на исти има применити рок застарелости од десет година сагласно одредби члана 371. Закона о облигационим односима. Осим тога, нижестепени судови су указали на то да је одредбом чл. 7. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени лист СРЈ“ бр. 54/98...11/2002 и „Сл. лист СЦГ“ бр. 32/2003....5/2006 и „Сл. гласник РС“ бр. 129/2007...15/2012), која је важила у време пружања адвокатских услуга од стране тужиле овде туженој прописано да се награда наплаћује по правилу након извршеног рада, али се адвокат са странком може споразумети да му она унапред исплати примерени износ на име награде. Будући да је предлог за извршење поднет 14.10.2019. године, то је потраживање тужиле на име заступања пред Основним судом у Нишу ПП 652/2009 у дане 23.04.2008., 29.09.2008. и 07.11.2008. године застарело, а потраживање на име заступања у наведеном предмету на дан 27.01.2009. године није основано из разлога што наведено рочиште није одржано. Такође је одбијен тужбени захтев и за исплату износа од 3.000,00 динара на име састава опомене, будући да се не ради о накнади на име адвокатских услуга које је тужилца пружила туженој. Ревидент се позива у ревизији на нижестепене одлуке Основног и Вишег суда у Нишу указујући на питање доспелости потраживања тужиоца према туженом. Међутим, наведене одлуке не говоре у прилог неуједначеној судској пракси у истим или сличним чињеничноправним ситуацијама, па нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Нема потребе ни за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Указује на то да је постојао договор између парничних странака да се по окончању поступка исплати целокупни износ дуговања на име адвокатских услуга, при чему тужилца током поступка о наведеном није доставила доказ, па ове наводе нижестепени судови нису прихватили. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз

конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из изложених разлога одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиље, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да није дозвољена.

Предлог за извршење (сада тужба) је поднет 14.10.2019. године. Вредност предмета спора јесте износ од 19.500,00 динара.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то предметни спор има карактер спора мале вредности, у смислу члана 468. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку против одлуке другостепеног суда донете у парници о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку одбацио ревизију тужиље, као недозвољену, у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић